

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2013 r.,
sprawy **M. S.**
skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 kwietnia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 10 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. T.- J. – Kancelaria Adwokacka – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 10 lipca 2012 roku, oskarżony M. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej podstawie

skazano go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz osobiście oskarżony M. S.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym zebrany materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie tak jednoznacznych ustaleń, oraz obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 7 k.p.k., tj. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a także art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji obrońca oskarżonego M. S. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W swojej osobistej apelacji oskarżony M. S. sformułował zarzuty:

1) obraży przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., art. 173 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 263 § 3a k.p.k.,

2) obraży prawa materialnego, tj. art. 279 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 283 k.k.,

3) rażącej niewspółmierności kary.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2013 roku, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 kwietnia 2013 roku wniósł obrońca skazanego M. S., zarzucając rażące naruszenie przepisów procedury – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 173 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. mające bezpośredni wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia,

skutkujące błędnym uznaniem Sądu, że przeprowadzone wbrew wszelkim regułom wskazanym w ww. przepisie oraz rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania, okazanie świadkowi P.S. skazanych M. S. i M. T. było bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy z uwagi na treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonych, w sytuacji, gdy wyjaśnienia skazanych, na które powołuje się Sąd w zaskarżonym wyroku zostały przez nich w toku rozprawy odwołane, a z całościowej analizy treści zeznań świadka P. S., które stały się zasadniczą podstawą wyroku wynika, że prawidłowe przeprowadzenie czynności okazania mogło doprowadzić do sytuacji, w której skazany M. S. nie zostałby wskazany jako osoba uczestnicząca w zdarzeniu będącym przedmiotem niniejszego postępowania i w konsekwencji brak byłoby jakichkolwiek dowodów na winę i sprawstwo skazanego.

Podnosząc powyższe obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego M. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego M. S. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. S. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim stwierdzić należy, że wywiedzione przez obrońcę skazanego w kasacji zarzuty stanowią w zasadzie powielenie zarzutów apelacyjnych zawartych zarówno w apelacji adw. M. M. (s. 3–4 *apelacji*, k. 657–658), jak i w osobistej apelacji M. S. (k. 637). Były one zatem przedmiotem kontroli instancyjnej, której dokonał Sąd Okręgowy w W. Z treści pisemnych motywów wyroku tego Sądu wynika zaś, że zostały właściwie rozpoznane i omówione.

Kierunek wywiedzionej skargi kasacyjnej czyni koniecznym przypomnienie, że wysunięcie zarzutów tej samej treści w kasacji narusza zasady procedury karnej, gdyż zmierza w istocie do ponowienia kontroli odwoławczej wyroku. Traktuje się tym samym postępowanie kasacyjne jak trzecią instancję, czego przecież Kodeks postępowania karnego nie przewiduje. W myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje

od wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona z powodu uchybień, którymi obciążony jest tenże wyrok (art. 523 § 1 k.p.k.). Podniesione zarzuty muszą więc mieć charakter kasacyjny, co oznacza, że powinny wskazywać na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub na inne rażące naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego.

Po tych uwagach natury ogólnej stwierdzić należy, że kasacja obrońcy skazanego opierała się na założeniu, iż decydujący wpływ na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne wywarła „przeprowadzona uprzednio wadliwie czynność okazania”. Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że instytucję okazania normuje przepis art. 173 k.p.k., a warunki techniczne przeprowadzania okazania z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawnego toku postępowania oraz realizacji gwarancji procesowych jej uczestników zawarte zostały w wydanym na podstawie art. 173 § 4 k.p.k. rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (*Dz. U. Nr 104, poz. 981*). Rzecz jednak w tym, że stawiając zarzut dokonania nieprawidłowego okazania skazanego P.S. obrońca całkowicie ignoruje okoliczności faktyczne, w jakich to nastąpiło. Z akt sprawy jednoznacznie wynika bowiem, że funkcjonariusze Policji uzyskując od P.S. informację o zdarzeniu, opis sprawców i odzieży, w jaką byli ubrani, dokonali ich zatrzymania, a po zatrzymaniu i powrocie na miejsce zdarzenia okazali zatrzymanych świadkowi, który w osobie M. S. rozpoznał sprawcę przestępstwa. Skoro natomiast do zatrzymania sprawców doszło bezpośrednio po dokonaniu przestępstwa, niezbędne było niezwłoczne okazanie zatrzymanych naoczemu świadkowi zdarzenia, aby zweryfikować czy zatrzymano właściwe osoby. Dokonywanie takich czynności zaliczyć trzeba do niecierpiących zwłoki i w istocie nie ma możliwości przeprowadzenia ich w inny sposób (*zob. postanowienie SN z dnia 24 maja 2007 r., III KK 54/07, R-OSNKW 2007, poz. 1167*).

Wymienione okoliczności, związane z zarzutem naruszenia art. 173 k.p.k., zostały dostrzeżone przez Sąd *ad quem* i prawidłowo omówione w pisemnych motywach orzeczenia tego Sądu (*k. 735–736, t. IV*). Nie można zatem zaakceptować stanowiska autora skargi kasacyjnej, że Sąd Okręgowy naruszył art.

433 § 2 k.p.k., skoro rozważył wszystkie zarzuty zawarte w apelacjach od wyroku Sądu I instancji, w tym także związane z podnoszonym naruszeniem art. 173 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. wskazać należy, że przepis ten wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego, co w niniejszej sprawie, wbrew przekonaniu obrońcy, nie miało miejsca.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461*).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając M. S. od obowiązku ich ponoszenia.